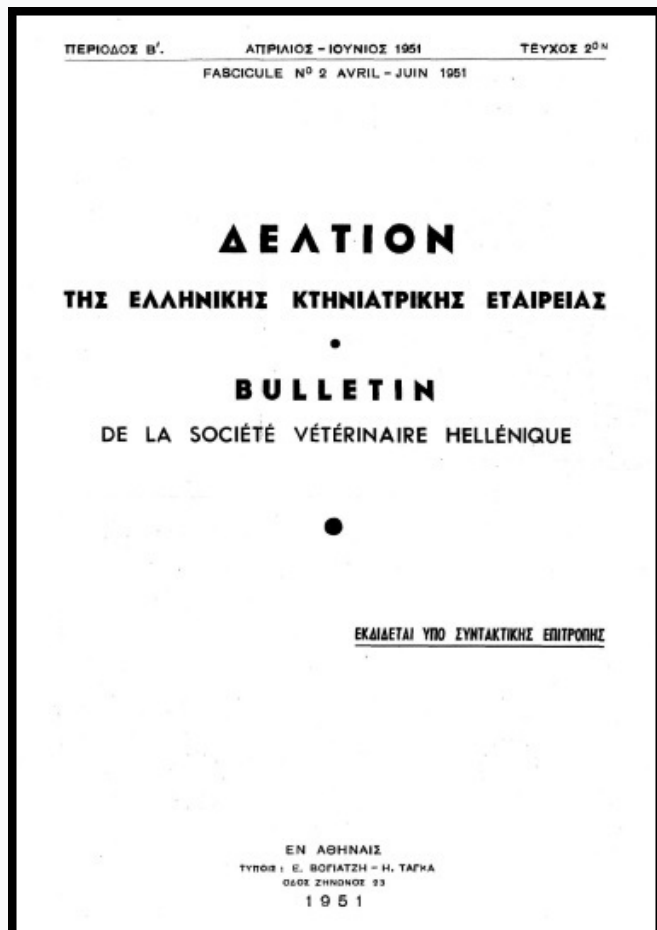


Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 2, No 2 (1951)



Analyses

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17454](https://doi.org/10.12681/jhvms.17454)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία



This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1951). Analyses. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 2(2), 86–89.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17454>

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΑΝΤΙΒΙΩΤΙΚΩΝ

Συνδυασμὸς πλειόνων ἀντιβιοτικῶν, ἰδίᾳ δὲ Πενικιλίνης καὶ Στρεπτομυκίνης, χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ὅσας ἐκ τῆς συνδεδυασμένης δράσεως αὐτῶν προσδοκῶνται εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα λοιμώξεων ὀφειλομένων εἰς μικροοργανισμοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἀνθεκτικὸς εἰς τὰ χρησιμοποιούμενα ἀντιβιοτικά.

Ὁ αὐτὸς συνδυασμὸς ἀντιβιοτικῶν χρησιμοποιεῖται ἐπίσης διὰ τὴν ἀποστείρωσιν τοῦ σπέρματος τῶν ταύρων μὲ λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Κατὰ τὰ τελευταία ἔτη ἡ προσθήκη ἀντιβιοτικῶν τινῶν εἰς τὸ σιτηρέσιον νεοσσῶν καὶ χοιριδίων ἐπέφερε σημαντικὴν αὔξησιν τοῦ βάρους αὐτῶν. Ἄν καὶ ὁ μηχανισμὸς τῆς δράσεως τῶν ἀντιβιοτικῶν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν εἶναι ἐπαρκῶς γνωστός, ἐν τούτῳ ὑποτίθεται ὅτι ταῦτα, εἴτε καταστρέφουν τοὺς ἐπιβλαβεῖς μικροοργανισμοὺς, εἴτε εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπωφελοῦς μικροβιακῆς χλωρίδος.

K. B. T.

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

ΛΟΙΜΩΔΗΣ ΑΓΑΛΑΞΙΑ ΤΩΝ ΑΙΓΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

(Ἡ οἰδηματογόνος μορφή τῶν αἰγῶν τῆς Σπάρτης)

Κ. ΜΕΛΑΝΙΔΗ: Διευθυντοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἰνστιτούτου - Καθηγητοῦ Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς (Office International des Epizooties, Rapport à la XIXe Session, 1951).

Ὁ Συγγραφεὺς περιγράφει τὴν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου συναδέλφου Γεω. Δεμπονέρα μελετηθεῖσαν ἰδιάζουσαν ταύτην μορφήν τῆς λοιμώδους ἀγαλαξίας, ἣτις εἶναι γνωστὴ ἔκτοτε ὑπὸ τὸ ὄνομα «Νόσος τῶν οἰδημάτων τῆς Σπάρτης» καὶ ἡ ὁποία παρατηρηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Π. Βρετάκου ἐν Σπάρτῃ τῷ 1935 ὑπὸ μορφήν δύο ἐνζωοτικῶν ἐστιῶν ἀγνώστου βαρείας νόσου προσβαλλούσης τὰς αἰγας, ἐξακολουθεῖ εἰσέτι ὑφισταμένη εἰς τὴν ἰδίαν περιοχὴν, εἰς ἣν τὸ πρῶτον παρετηρήθη.

Μετὰ ἐμπεριστατωμένην ἐξέτασιν τῆς συμπτωματολογίας τῶν Παθολογοανατομικῶν ἀλλοιώσεων, τῆς πειραματικῆς ἀναπαραγωγῆς τῆς νόσου καὶ τῆς ταυτοποιήσεως τοῦ ἰοῦ, ὁ Συγγραφεὺς καταλήγει ὡς ἑξῆς.

Μία νέα κλινικὴ μορφή λοιμώδους ἀγαλαξίας προσβαλλούσης ἀποκλειστικῶς τὰς αἰγας παρετηρήθη ἐν Ἑλλάδι. Ὁ Δεμπονέρας ἐμελέτησε πειραματικῶς τὴν νοσολογικὴν ταύτην ὄντοτητα. Ἡ νόσος, φυσικὴ καὶ πειραματικὴ, χαρακτηρίζεται ὑπὸ οἰδηματογόνου ἐπεξεργασίας μὲ θανατηφόρον ἀπόληξιν.

Τὸ χαρακτηριστικώτερον σύμπτωμα εἶναι ἡ ἐμφάνισις ὑποδορείων διηθήσεων μὲ ἔδραν καὶ διαστάσεις ποικιλοῦσας. Τόσον τὸ αἷμα ὅσον καὶ τὸ ὕγρον τῶν οἰδημάτων εἶναι λοιμογόνα. Τὰ αἰγοειδῆ καὶ τὰ προβατοειδῆ εἶναι τὰ μόνα εὐαίσθητα εἰς τὸν πειραματικὸν ἐνοφθαλμισμὸν ζώων.

Ἡ μορφολογία τοῦ μικροβίου, ἐξεταζομένη εἰς ἐπιχρίσματα αἵματος ἢ ὕγρου ἐκ τοῦ οἰδήματος καὶ κεχωρισμένου διὰ τῆς χρωστικῆς Giemsa ὑπενθυμίζει τὴν τοιαύτην τῆς ομάδος Περιπνευμονία τῶν βοῶν - Ἀγαλαξία. Τὸ μικροβίον καλλιεργεῖται εἰς ζωμὸν ὄρον, ἢ καλύτερον εἰς μίγμα ζωμοῦ ἡπατος + ζωμοῦ Martin τῆ προσθήκῃ ὄρου.

Ὁ Δεμπονέρας βασιζόμενος εἰς τοὺς μορφολογικοὺς καὶ καλλιεργητικούς χαρακτήρας καὶ τὰς ὀρολογικὰς καὶ ἀνοσολογικὰς ἀντιδράσεις τοῦ μικροοργανισμοῦ, θεωρεῖ τὴν νόσον ὡς μίαν βαρεῖαν μορφὴν λοιμώδους ἀγαλαξίας.

K. B. T.

Καθηγητοῦ I. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ - Dr Π. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ: **Ἔρευναὶ ἐπὶ τῆς δυναμικῆς τῆς ἀναπτύξεως τῶν νεοσσῶν.** (Ἐκδοσις Ἐργαστηρίου Ζωοτεχνίας Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν 1950).

Οἱ δύο ἐν ἐπικεφαλίδι ἐρευνῆται, ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῆς μελέτης αὐτῶν, θίγουν βραχέως τὴν θεωρητικὴν πλευρὰν τοῦ φαινομένου τῆς ἀναπτύξεως καὶ καταλήγουν εἰς τὸ ὅτι, κατὰ τὰς γενικωτέρας ἀπαιτήσεις τῆς ζωοτεχνίας, ἡ κανονικὴ ἀνάπτυξις ἀπαιτεῖ κυρίως: 1) κανονικὴν χορήγησιν διὰ τοῦ σιτηρεσίου τῶν ἐνδεδειγμένων ποσοτήτων λευκώματος ἐπὶ τῇ προϋποθέσει ὑπάρξεως τῶν ἀπαραιτήτων ἀμινοξέων ἐν ἐπαρκῇ ποσότητι καὶ κανονικῇ σχέσει, 2) ἐπαρκῆ περιεκτικότητα ἀσβεστίου καὶ φωσφόρου καὶ δὴ εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν καὶ 3) ἄμεσον ἐκθεσιν τῶν νεοσσῶν εἰς τὴν ἡλιακὴν ἀκτινοβολίαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀναγκαιούσης βιταμίνης D₃.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ χορηγητέον λεύκωμα ὑφίστανται δύο γινῶμαι, ὅτι: 1) ἀρκεῖ σταθερὰ περιεκτικότης τοῦ σιτηρεσίου 15 — 16% εἰς ὄλικόν λεύκωμα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι πέρατος τῆς ἀναπτύξεως καὶ 2) ἀπαιτεῖται περιεκτικότης κατὰ μὲν τοὺς 2 πρώτους μῆνας 20 — 21%, ἀπὸ δὲ τοῦ τρίτου μηνὸς 15 — 16%.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν δεύτερον παράγοντα τῆς ἀναπτύξεως, οὗτος εἶναι ζήτημα ὀρθολογικῆς συνθέσεως τοῦ σιτηρεσίου, ὃ δὲ τρίτος ἀποτελεῖ συνάρτησιν τοῦ γεωγραφικοῦ στίγματος καὶ τῶν κλιματικῶν συνθηκῶν τῆς περιοχῆς ἐνθα ἐκτρέφονται οἱ νεοσσοί.

Εἰς διαιτητὰ πειράματα ἐν τῷ Ἐργαστηρίῳ Ζωοτεχνίας τῆς Α. Γ. Σ. οἱ

δύο ἐρευνῆται ἐμελέτησαν τὸν 1ον καὶ 3ον παράγοντα τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀποφαίνονται, διὰ στατιστικῆς ἀναλύσεως τῶν δεδομένων, ὅτι : 1) ἡ χορήγησις βιταμίνης D₃ εἴτε ὑπὸ μορφῆν ἀκτινοβολημένων ζωοστερινῶν, εἴτε ὑπὸ μορφῆν μουρουελαιίου καὶ μάλιστα εἰς δόσεις μέχρι 40 μονάδων Α.Ο.Α.Σ. ἀνὰ 100 γρ. συνόλου τροφῆς, δὲν τυγχάνει ἀπαραίτητος ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως ὀρθολογικῶς διατρεφομένων νεοσσῶν τοῦλάχιστον ὑπὸ τὰς κλιματικὰς συνθήκας τῶν Ἀθηνῶν, 2) ἡ χορήγησις βιταμίνης Α ὁμοίως δὲν ἀποδεικνύεται ἀπαραίτητος, ἐφ' ὅσον οἱ νεοσσοὶ διατρέφονται ὀρθολογικῶς καὶ λαμβάνουσι χλωρὰν νομῆν. 3) Ἡ ὑψηλὴ περιεκτικότης τοῦ σιτηρεσίου εἰς λεύκωμα ἀσκεῖ εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως, ἐμφαινόμενην ἐκ τῶν μεγαλύτερων τιμῶν τοῦ συντελεστοῦ K εἰς τὴν ἐξίσωσιν $W = Ae^{kt}$ καὶ τοῦ τρόπου μεταβολῆς τοῦ αὐτοῦ συντελεστοῦ συναρτήσει τοῦ χρόνου. Οἱ πλουσίως διατραφέντες νεοσσοὶ ἐμφανίζουν ταχύτεραν, ζωηρότεραν καὶ πλέον παρατεταμένην ἀνάπτυξιν. 4) Οἱ δύο ἐρευνῆται χρησιμοποιοῦντες περαιτέρω τὴν ἐξίσωσιν τῶν φθίνουσῶν ἀυξήσεων $W = R - Be^{-kt}$ ἦν ἀπλοποιοῦν εἰς $E = C - KW$ μελετοῦν τὴν ἱκανότητα ἐκμεταλλεύσεως τῶν θρ. στοιχείων τοῦ σιτηρεσίου ὑπὸ τῶν λαβόντων 21 % καὶ 16 % ὀλ. λεύκωμα νεοσσῶν καὶ διαπιστώνουν ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀμυλαξίας εἶναι ὑψηλὴ, ὅχι μόνον καθ' ὃ διάστημα χορηγεῖται τῷ νεοσσῷ ἠύξημένη δόσις λευκώματος ἀλλὰ καὶ πολὺ μετ' αὐτό, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀπόκτησις μιᾶς ὀκᾶς ζ. βάρους ἐπιτυγχάνεται εἰς τοὺς πλουσίως διατραφέντας νεοσσοὺς μὲ 18 % ὀλιγωτέραν ἀμυλαξίαν. Ἀντιθέτως ἡ ἱκανότης ἐκμεταλλεύσεως τοῦ λευκώματος εἶναι μεγαλύτερα εἰς τοὺς ὀλιγώτερον λεύκωμα λαβόντας νεοσσοὺς καὶ μάλιστα κατὰ 43,5 %, ἡ τοιαύτη ὅμως διαφορὰ φθίνει μέχρις ἀποκτίσεως 1 γρ. ζ. β. καὶ τελικῶς ἀναστρέφεται ὑπὲρ τῶν πλουσίως διατραφέντων (62 %). Προφανῶς, συμπεραίνουν οἱ κ. κ. Δημακόπουλος καὶ Καλαϊσάκης, ἡ πρόσθετος χορήγησις λευκώματος σπαταλᾶται παρὰ τοῦ ὄργανισμοῦ, δοθέντος ὅμως ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀμυλαξίας εἶναι καλλιτέρα εἰς τοὺς πλουσίως διατραφέντας νεοσσοὺς, τυγχάνει ἀπαραίτητος ἡ περαιτέρω μελέτη τῆς ἐνδεικνυομένης περιεκτικότητος τοῦ σιτηρεσίου εἰς λεύκωμα καὶ ἀμυλαξίαν, τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς ἄλληλα ὡς καὶ τῆς ἡλικίας καθ' ἣν δέον νὰ λαμβάνη χώραν ἡ μεταβολὴ τῆς περιεκτικότητος τοῦ σιτηρεσίου εἰς λεύκωμα. Καθ' ὅσον ὅταν ἡ ἀμυλαξία ἦτο ἡ ἴδια (67 %) οἱ πλουσίως διατραφέντες νεοσσοὶ ὑπολείποντο εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ λευκώματος καὶ ὑπερεῖχον εἰς ἐκείνην τῆς ἀμυλαξίας, ὅτε δὲ ἡ ἀμυλαξία εἰς τοὺς πλουσίως διατραφέντας ὑπεβιβάσθη εἰς 57 % ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς μὲν ἀμυλαξίας ἐμειώθη, χωρὶς ὅμως νὰ καταστῇ μικρότερα τῆς τῶν λαβόντων ὀλιγώτερον λεύκωμα, ἐκείνη δὲ τοῦ λευκώματος ἠύξθη καὶ ὑπερέβη τὴν τῶν ἄλλων.

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΗΝΩΜΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. E. S. Tierkel τῆς ὑπηρεσίας τῆς Δημοσίας ὑγείας τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, ἐπειδὴ ἡ λύσσα δεικνύει τάσεις ἐπικινδύνου ἐξαπλώσεως, ἡ ὑπηρεσία Δημ. ὑγείας συνέστησεν εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν καταπολεμήσεως αὐτῆς ἐξαρτωμένην ἐκ τοῦ Κτηνιατρικοῦ Ὑμῆματος τῆς ὡς ἄνω ὑπηρεσίας μὲ σκοπὸν τὸν συντονισμόν καθ' ἅλασαν τὴν Ἐπικράτειαν τῶν μέτρων καταστολῆς τῆς νόσου ταύτης.

Ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ ἀσχολεῖται μὲ τὰ κάτωθι προβλήματα.

1) Τὴν Ἐργαστηριακὴν διάγνωσιν. Δεδομένου ὅτι ἡ ἀνεύρεσις τῶν Σωματίων τοῦ Negri δὲν εἶναι πάντοτε σταθερὰ (10 - 12 % ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα) προτείνεται ὁ ἐνοφθαλμισμὸς λευκῶν μυῶν διὰ νευρικῆς οὐσίας ἐκ λυσοσπόντων ζώων. Ἡ μέθοδος αὕτη θεωρεῖται ἀσφαλὴς καὶ ἡ διάγνωσις τίθεται, εἴτε ἐκ τῶν κλινικῶν συμπτωμάτων ἐπὶ τῶν ἐνοφθαλμισθέντων πειραματοζώων, εἴτε ἐκ τῆς ἀνευρέσεως τῶν Σωματίων Negri εἰς τὴν ἐγκεφαλικὴν οὐσίαν αὐτῶν.

2) Μελέτη τῶν διαφόρων προφυλακτικῶν ἐμβολίων τῶν χρησιμοποιουμένων δι' ἐμβολιασμόν τῶν κυνῶν καὶ ἰδίως τοῦ ἐπ' ἐσχάτων τεθέντος ἐν χρήσει Vaccin Avianisé (ζῶν ἰός στέλεχος Flury καλλιεργούμενος εἰς γόνιμα ὡά).

3) Συντονισμὸς λήψεως γενικῶν μέτρων καταστολῆς τῆς νόσου, ἥτοι περισυλλογὴ τῶν ἀδεσπότην κυνῶν, ἐξόντωσις τῶν ἀγρίων ζώων, ἀπομόνωσις τῶν λοιμοσπόντων, ἐφαρμογὴ τῶν προληπτικῶν ἐμβολιασμῶν κλπ.

4) Κατάρτισις στατιστικῶν καὶ διοργανώσις εἰδικῶν συνεδρίων καὶ

5) Διαφώτισις τοῦ κοινοῦ ὅπως ἐνστερνισθῇ τὰς ὑποδείξεις τῶν ἀρμοδίων καὶ ἐπικουρήσῃ διὰ τὴν ἐπιτυχῆ καταπολέμησιν τῆς ἐπικινδύνου ταύτης μάστιγος.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΠΙΖΩΟΤΙΩΝ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Νο 11 ΤΗΣ 31ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1951

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Δ.Γ.Ε. ἔλαβε τὰς κάτωθι πληροφορίας, τὰς ὁποίας σπεύδει νὰ ἀνακινώσῃ.

1) Τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας τῆς Κολομβίας γνωρίζει (τηλ/μα 30-1-51) ὅτι διεπιστώθη ἡ ὑπαρξίς ἀφθώδους πυρετοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἀνατολικῶν πεδιάδων. Κατὰ τὸ Ἰνστιτούτον τοῦ Pirbricht (Μεγάλῃς Βρετανίας) ἡ ἐπιζωοτία ὀφείλεται εἰς ἰὸν τύπου O.

2) Κατ' ἀνακοίνωσιν, μὲ ἡμερομηνίαν 25-1-51, τοῦ Δρ. Φ. Παπαχριστο-